

Sám

Motto: *Můžeme vůbec někoho upřímně obejmout, aniž bychom v sobě něco nezradili?*

První láska

Potkal jsem svou první lásku...
... dívala se na mě vyčítavě...

Sám

Ach, být tak sám -
ověsit se skvosty,
znovu se oddat touhám a milostným hrám,
drahokam v citu nalézt prostý

Znovu nasát zoufalství vůni,
vykoupat se v zapomenuté tůni
romantických tužeb a snů

Melancholie

Teď jsi jinde doma,
má láska zůstane ti utajena.
Vždyť já raději se skryl,
než abych s tebou byl,
když čekala jsi u okna,
až přišla noc - až jsi promokla
... a já nepřišel

Tvé oči teď smutně hledí do dálky,
zas spatřit chtějí naději - ranní červánky
a marně se chvěješ němou otázkou -
jak vysvětlit, jak pochopit mé věčné útěky před láskou

Nevinnost

Byla jsi duše nevinná,
dřív než někdo tě k běhu ponoukal,

až zmizela jsi v černém.
Láska k tobě byla zřejmá, povinná,
jak rád tvému smíchu jsem naslouchal,
s tebou byl v přátelství věrném.

Leč, kde dřív kvetly narcisy,
teď roste lišejník,
dřív kvítek do klopy dal jsem si,
teď zbyl tam led a sníh
a z duše nevinné je pevná hráz,
dávno, dávno spálil ji holomráz

Má obava

Zas všechno přijde mi k pláči,
černý oblak smutku k nám se stáčí,
sám se ptám zda jsem v bezpečí,
čím, že se mi zlý čas odvděčí

Víte, nejsem mezi vámi,
víte, lidé jsou si špatnými pány,
sám však svou víru nikdy neztratím,
mě jímá strach, že pro vás zemřu,
že se z vašich srdcí vytratím

Zahrada

Žil jsem v krásném domě,
zarostlém keři a pod ochranou stromů,
byl jsem tam sám - kromě,
Lásky ukryté ve zdech domu

Tam po celý rok kvítky rozkvétaly
a něžní skřítkové se o ně postarali
a andělé je potají,
hlídali něžně zpovzdálí,
abych nerušil Lásku Tvoji

Ztemnělý svět

Ach, vidět svět ve skrytu leknínu,
vodou průzračnou,
svět ztemnělý jak ve stínu,

tak temný dokud ptáci nezačnou,
ke dni vzývat písní oblačnou
a tím zpěvem roztají,
duše naše potají,
aby se znovu setkali

Zase spolu

Zas tam budem spolu stát,
láskou bolest světa nevnímat,
na struny citu hrát,
dlaň o dlaň si opírat

Zas loučit budem se v průčelí
a temný příkrov noci halit bude stín,
já budu krásně nesmělý,
ty polibkem mě umlčíš, sotva lásku vyslovím

Zas jednou - jistě to vím,
tím se trápím,
za to každou noc se modlím,
a ve snu Láska dí: Já se navrátím.

Otázky

Jsem jenom já
a sníh za oknem -
ledové krystalky
na čele mém?

Jsem jenom já,
knihy a šálek kávy snad,
voňavý doutník,
jsem jenom já - napořád?

Jsem jenom já,
a tikot hodin,
co nese kraj
rád kam tě vodím?

Jsem jenom já,
vteřiny jen problikly,
jsem jenom já?
jsou jenom polibky?

Jsem jenom já,
je jen hudba v oblacích,
je jen touha,
po které jsi vzdych?

Nevinost

Byla jsi duše nevinná,
dřív než někdo tě k běhu ponoukal,
až zmizela jsi v černém.
Láska k tobě byla zřejmá, povinná,
jak rád tvému smíchu jsem naslouchal,
s tebou byl v přátelství věrném

Leč, kde dřív kvetly narcisy,
teď roste lišejník,
dřív kvítek do klopy dal jsem si,
teď zbyl tam led a sníh
a z duše nevinné je pevná hráz,
dávno, dávno spálil ji holomráz

Má obava

Zas všechno přijde mi k pláči,
černý oblak smutku k nám se stáčí,
sám se ptám zda jsem v bezpečí,
čím že si mi zlý čas zavděčí

Víte, nejsem mezi vámi,
víte, lidé jsou si špatnými pány,
sám však svou víru nikdy neztratím,
mě jímá strach, že pro vás zemřu,
že se z vašich srdcí vytratím

Co zbývá

Má drahá,co všechno jsem chtěl Ti dát,
pasekou s Tebou jít,
ó,želím, vždyť chtěl jsem milovat,
však svobodě nebránit

Zbývají už jen kroky toulavé,
to tvé srdce bolavé,
pak tvůj úchvatný zpěv,
- co vyměnil jsem za úsměv

Slíbili jste ...

Slíbili jste,že budete kvést
a zatím vám opadaly listy.
Že prý mne budete vést,
až na kraj,kde září list čistý

A vidíte,zbyl jsem tu jen sám,
abych vás probudil,
ale děkuji - netušil jsem,že slib mi sílu dá,
nadešel čas,abych vás navštívil

A jsem to já zase,
kdo vás rozechvěl,
kdo s vámi hrál,kdo s vámi pěl
a setřel slzu na řase

Možná v září

Jen vzpomínka se vynoří,
Na rozněžnělý čas,
Na léto s tebou
...a vzápětí vplynem do moří

V den ,kdy se babí léto
naposledy zachvělo
a pak zhaslo a odešlo
zmizelas i ty...

To jen dálka a podzim naší lásku maří,
kdy tě zas zřím?

Možná ...možná v září?

Léto na konci prázdnin

Ó,okamžiku prchavý,
jen tak málo jsme tě poznali,
jsi jen bolestný mžik na konci prázdnin

Ó,okamžiku prchavý,
Který teď vychutnat chci do posledního doušku,řekni:
-budem ještě v zlatém dešti dovádět?
-tak jak to znám –nazpaměť

Myšlenka

Teď tobě,myšlenko,dávám formu
a s ní i sílu působit,
ať žije,ať krouží,
ať může svět dnes si podrobit

Ať děje se to co já chci,
ať můžu svět dnes si podrobit si,
žij a plaň jak slunce samo září,
ať dnes vše se mi zdaří

Teď již je,jíž krouží,
kolem té,po níž srdce touží,
děj se to co chci:
Dnes tebe potkám,
zcela tebe uchvátím,
dnes lásku tobě vyznám,
naději ti navrátím

Slabost

" Jak dál budeš žít ?"
tázal se ten chimerický přízrak,
" Jsi přemožen - slabostí,
lítostí, steskem - umíráš

a přes všechnu tu tíhu na prsou
stále dýcháš - těžce, ale dýcháš!"

Proč nás zlý osude krušíš,
ale nezabíjíš ?!?
Proč se vtěluješ do horeček
a zimničního chvění,
ale úleva smrti s tebou nepřichází ?!?

Vzpomínka

Smočil jsem ret do vína
a spatřil lásku z dávných let,
má duše dávno zvadlá květina,
motýl na ni náhle slét

A rozechvěl ji, ach, znovu rozechvěl,
lítostí znovu zřel,
samotou můj život mřel,
a přece naposledy nevydech

Faust

Tak jako Fausta zachránil andělský chór
se zvěstováním vzkříšení,
tak jak jej zachránila jedna něžná dětská vzpomínka
na srdce plné vroucí touhy, srdce bez viny,
tak i mě opět teď jímá s příděchem vůně podzimu,
zas ta odvěká touha,
ulehnout na holou zem zahalen do pláště
a ztratit se - zemřít, rozplynout - prorůst travou
se srdcem plným pokory a rezignace

Zapomenutá cesta

Časů věkové dlouzí,
ze snů prožitků mě vzbouzí,
samotou hlavu skláním
nad životem, prchlým mládím

Já přijdu, ač je to již věk,
léta přirovnávám ke stu,
srdce budí vděk,
nemyslete tedy, že zapomněl jsem domů cestu

Pláč

Pláč zbývá nám,
když s osudem se pohádám...
Pláč ženám věští vítězství,
sny hvězdné boty obují,
a v těch snech říkají si tajemství,
nás však slzy zrazují

Že lítost vše obestírá,
že smutek černou tvář kývá
a dává slzám volný průchod -
to vše nutí slzy v pláč,
radím v pustých místech dát jim průchod,
před lidmi zachovat nehybnou tvář

Mé jméno je ...

Byla to láska, co sílu nám dala,
co hradby mlčení překonala,
teď však ztratila se jako list,
tvoji vinou - buď si jist,
a i když dřív jsem jen tušil,
teď už vím - mé jméno je nenávist

Pak přišel čas zasněný,
vzpomínky v duši bolely
a můj sok budil jen zlost,
mé jméno je lhostejnost

A pak přišlo tvé zklamání,
samota náhle strach ti nahání,
a nic zapomenout ti nedá,
na cit, jež se marně hledá
a i když se již nevrátím,
setrváme ve sladkém pohroužení,
mé jméno je odpuštění

Venuše

Koho jsem myslel Venuší?
Tebe? Kdopak ví?
Snad Měsíc strážce napoví,
když nadzemskou Lásku vytuší.

Noc Tě jen Láskou přikrývá,
když naděje ubývá,
když nechce se už snít,
ta zvláštní moc, již má mít,
Tě hladí po tváři,
když pak hvězdy zazáří
a Ty ubíráš se snem,
jímž procházíš každý den

Dívčí краса

Uznávám dívčí krásu,
tu cudnost vtělenou,
ten přísvit slunečního jasu,
na tvář ruměncem jen zdobenou

Jen pevné objetí,
polibek, ale nic víc,
že nechci ji držet v zajetí,
mít ji - tu lásku bez hranic

Jsem zde a věřím na zázraky

Jsem zde a věřím na zázraky,
neb objevil jsem lidské touhy,
za nimi prošel jsem svět dlouhý
a našel olesk slávy pouhý

Jsem zde!
V uších kola vlaku stále zní,
naděje mě pohání,
to jen marné milování

Tolikrát!
Tolikrát hřál jsem prsa pálenkovým douškem,
tolikrát doutníkový dým pomáhal mi ke vzpomínkám
a k myšlenkám o životě,
hledaje rodný kraj, návrat
a marné cesty k dětským hrám

Modlitba smrti

Poslední den -
a bytí se zvrátí v divoký sled,
poslední den -
a stín štěstí, co jsem ani nezahléd,
uchvátí divoký tok řek, v ten den poslední

Všechno, ach všechno, protéklo mi mezi prsty,
naděje z dávných let,
říkají, šeptají, zbývá teď jen za sebou všechno smést,
toho mnoho, toho málo,
toho, co nám se leckdy smálo - zašeptám:

Poslední modlitbu mám na rtech,
modlitbu zoufalců v poslední den,
když rej divokých myšlenek kolem hlavy se mi točí,
kéž, ach kéž bych ráno neotevřel oči.

Zpověď

Otče,
cítím za sebou zlou minulost,
mlčel jsem, když měl jsem mluvit,
mluvil jsem, když měl jsem mlčet

Ve snech těším ty zhrzené
a sám, úplně sám bloudím pod oknem jedné,
kterou miluji,
pro její klidný spánek a úsměv ze sna,
i když vášeň prchla a srdce mlčí